

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

D'aquí a poques setmanes acaba l'Any de la Fe: el Sant Pare el clausurarà el dia 24, en la solemnitat de Crist Rei. En aquesta circumstància us convido a rellegir unes paraules que va escriure el nostre Pare en una de les seves homilies: ***Recitant el Credo, professem creure en Déu Pare totpoderós, en el seu Fill Jesucrist que morí i ressuscità, en l'Esperit Sant, Senyor i donador de vida. Confessem que l'Església, una, santa, catòlica i apostòlica, és el cos de Crist animat per l'Esperit Sant. Ens alegrem davant la remissió dels pecats i davant l'esperança de la resurrecció futura. Però aquestes veritats ¿penetren fins al fons del cor o bé no passen dels llavis?*** <sup>1</sup>.

La solemnitat de Tots Sants, que celebrem avui, i la commemoració dels fidels difunts, demà, constitueixen una invitació a tenir present el nostre destí etern. Aquestes festes litúrgiques reflecteixen els últims articles de fe. En efecte, «el credo cristià –professió de la nostra fe en Déu Pare, Fill i Esperit Sant, i en la seva acció creadora, salvadora i santificadora– culmina en la proclamació de la resurrecció dels morts a la fi dels temps, i en la vida eterna» <sup>2</sup>.

En poques paraules, el credo resumeix els novíssims o acaballes, les coses últimes –a nivell individual i a nivell col·lectiu– que succeiran a cada persona i a l'univers sencer. Ja la recta raó és capaç d'intuir que, després de la vida terrenal, hi ha un més enllà on es restablirà plenament la justícia, tantes vegades violada aquí baix. Només a la llum de la revelació divina, però, –i, especialment, amb la claredat de l'encarnació, mort i resurrecció de Jesucrist– aquestes veritats adquireixen contorns nítids, encara que continuïn embolcallades en un vel de misteri.

Gràcies als ensenyaments de Nostre Senyor, les realitats últimes perden el sentit tènec i fatalista que molts homes i dones han tingut i tenen al llarg de la història. La mort corporal és un fet evident a tothom, però en Crist adquireix un sentit nou. No és només una conseqüència d'ésser criatures materials, amb un cos físic que naturalment tendeix a la disgregació, i no resta tan sols –com ja revelava l'Antic Testament– en un càstig del pecat. Escriví sant Pau: per a mi, el viure és Crist, i el morir un guany. I en un altre moment afegeix: podeu romandre segurs: *si morim amb Ell, també viurem amb Ell* <sup>3</sup>. «La novetat essencial de la mort cristiana és aquesta: pel baptisme, el cristià ja ha mort sacramentalment, "mort amb el Crist", a fi de viure d'una vida nova. I si morim en la gràcia del Crist, la mort física consuma aquest "morir amb el Crist" i acaba així la nostra incorporació a ell en el seu acte redemptor» <sup>4</sup>.

L'Església és mare en tot moment. Ens va regenerar a les aigües del baptisme comunicant la vida del Crist i, al mateix temps, la promesa de la immortalitat futura; després, mitjançant els altres sacraments –especialment la confessió i l'eucaristia– es va ocupar que aquest "ser-hi" i "caminar" en el Crist es desenvolupés en les nostres ànimes; després, quan arriba la malaltia greu i, sobretot, en el tràngol de la mort, s'inclina de nou sobre les filles i fills i ens enforteix mitjançant la unció dels malalts i la comunió a manera de viàtic: ens proveeix de tot el necessari per afrontar plens d'esperança i de pau joiosa aquest últim viatge que acabarà, amb la gràcia de Déu, als braços del nostre Pare celestial. S'explica així que sant Josepmaria, com tants sants abans i després d'ell, parlant de la mort cristiana, hagi escrit unes paraules clares i optimistes: ***No tinguis por de la mort. —Accepta-la des d'ara, generosament..., quan Déu vulgui..., com Déu vulgui..., on Déu vulgui. —No ho dubtis: vindrà en el***

---

<sup>1</sup> Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 129.

<sup>2</sup> *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 988.

<sup>3</sup> *Fl 1, 21* i *2 Tm 2, 11*.

<sup>4</sup> *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1010.

*temps, en el lloc i de la manera que més convingui..., enviada pel teu Pare-Déu. —¡Benvinguda sigui la nostra germana la mort!* <sup>5</sup>.

Em venen al cap tantes persones –dones i homes de l'Opus Dei, i parents seus, amics i cooperadors– que en aquests moments són a punt de lliurar l'ànima a Déu. Per a totes i per a tots demano la gràcia d'un trànsit sant, ple de pau, en estreta identificació amb Jesucrist. **El Senyor ressuscitat és l'esperança que mai no decau, que no defrauda (cf. Rm 5, 5). (...) Quantes vegades en la nostra vida les esperances s'esvaeixen, quantes vegades les expectatives que portem al cor no es realitzen. La nostra esperança de cristians és forta, segura, sòlida en aquesta terra, on Déu ens ha cridat a caminar, i està oberta a l'eternitat, perquè està fundada en Déu, que és sempre fidel** <sup>6</sup>.

Us proposo que, al llarg d'aquest mes dedicat als fidels difunts, rellegiu i mediteu els paràgrafs que el Catecisme de l'Església catòlica dedica als novíssims. Traureu motius d'esperança i d'optimisme sobrenatural, i un impuls nou a la lluita espiritual de cada jornada. Fins i tot les visites als cementiris, que en aquestes setmanes es repeteixen com una tradició piadosa a molts llocs, poden esdevenir ocasions perquè els qui tractem apostòlicament considerin les veritats eternes, i cerquin més i més a aquest Déu nostre que ens segueix i ens crida amb tendreses de Pare.

Amb la mort conclou el temps de realitzar bones obres i de merèixer davant de Déu, i immediatament té lloc el judici personal de cadascú. En efecte, forma part de la fe de l'Església que «des de la seva mort, cada home rep en la seva ànima immortal la retribució eterna en un judici particular que refereix la seva vida al Crist, sia a través d'una purificació, sia per entrar immediatament en la felicitat del cel, sia per condemnar-se immediatament per sempre» <sup>7</sup>.

La matèria principal d'aquest judici versarà sobre l'amor a Déu i al proïsme, manifestat en el compliment fidel dels manaments i dels deures d'estat. Avui dia, molta gent eludeix considerar aquesta realitat, com si així poguessin evitar el just judici de Déu, que sempre és impregnat de misericòrdia. Els fills de Déu ***no hem de tenir por a la vida ni por a la mort***, com s'expressava sant Josepmaria. Si estem fermament ancorats en la nostra fe, si acudim al Senyor, contrits, en el sagrament de la penitència, després d'haver ofès o per purificar les nostres imperfeccions, si rebem amb freqüència el Cos de Crist en l'Eucaristia, no hi haurà lloc per a témer aquest moment. Considerem allò que va escriure el nostre Pare fa molts anys: ***«Em feia gràcia que parléssiu dels "comptes" que us demanarà Nostre Senyor. No, per a vosaltres no serà jutge —en el sentit auster de la paraula—, sinó senzillament Jesús».*** —*Aquesta frase, escrita per un Bisbe sant, que ha consolat més d'un cor atribolat, bé pot consolar el teu* <sup>8</sup>.

A més –i és per omplir-se d'un goig més gran–, tampoc rere la mort l'Església no abandona els seus fills: en cada missa intercedeix, com a bona Mare, per les ànimes dels fidels difunts, perquè siguin admeses a la glòria. Especialment el novembre, la sol·licitud l'impulsa a intensificar-ne els sufragis. A l'Obra –petita part de l' Església– fem ampli ressò a aquest desig, complint amb afecte i agraïment les recomanacions de sant Josepmaria per aquestes setmanes, oferint amb generositat el Sant Sacrifici i la Sagrada Comunió pels fidels de l'Opus Dei, pels nostres parents i cooperadors difunts, i per totes les ànimes del Purgatori. Veieu com la consideració dels novíssims no té res de trist, sinó que és font de goig sobrenatural? Amb plena confiança esperem la crida definitiva de Déu i la consumació del món

<sup>5</sup> Sant Josepmaria, *Camí*, n. 739.

<sup>6</sup> Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 10-IV-2013.

<sup>7</sup> *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1022.

<sup>8</sup> Sant Josepmaria, *Camí*, n. 168.

en el darrer dia, quan Crist vindrà acompanyat de tots els àngels a prendre possessió del seu regne. Llavors tindrà lloc la resurrecció de tots els homes i de totes les dones que han poblat la terra, des del primer fins a l'últim.

El Catecisme de l'Església catòlica afirma que aquest «ha estat, des dels principis, un element essencial de la fe cristiana»<sup>9</sup>. Per això, des del començament, va trobar incomprendiments i oposicions. Passa que «és més comunament acceptat que, després de la mort, la vida de la persona humana continua d'una manera espiritual. Però, com creure que aquest cos tan evidentment mortal podrà ressuscitar a la vida eterna?»<sup>10</sup>. I realment així passarà a la fi dels temps, per l'omnipotència de Déu, com afirma explícitament el símbol Quicumque: «Tots els homes han de ressuscitar amb els seus cossos i donar comptes dels seus actes, els qui obraren el bé, aniran a la vida eterna, els qui malament, al foc etern.»<sup>11</sup>.

La condescendència amorosa del nostre Pare Déu causa meravella. Ens va crear com a éssers compostos d'ànima i cos, d'esperit i matèria, i és el seu disseny que així tornem a Ell, per gaudir eternament de la seva bondat, de la seva bellesa, de la seva saviesa, en la vida futura. Una criatura ens ha precedit en aquesta resurrecció gloriosa, per singular disseny del Senyor: la santíssima Verge, Mare de Jesús i mare nostra, assumpta en cos i ànima a la glòria del cel. Un altre motiu més d'esperança i de confiat optimisme!

Tinguem molt presents aquestes promeses divines, que no poden fallar, sobretot en els moments de dolor, de cansament, de sofriment... Fixeu-vos com s'expressava sant Josepmaria, predicant en una ocasió sobre els novíssims: *Senyor, crec que ressuscitaré; crec que el meu cos tornarà a unir-se amb la meua ànima, per regnar eternament amb tu: pels teus mèrits infinits, per la intercessió de la teva Mare, per la predilecció que has tingut amb mi*<sup>12</sup>. Desitjo que no penseu que aquesta carta és, en el menor grau, pessimista, al contrari, ens recorda que ens espera l'abraçada de Déu, si som fidels.

Després de la resurrecció dels morts tindrà lloc el judici final. Res canviarà respecte allò que ja va ser decidit en el judici particular, però llavors «coneixerem el sentit últim de tota l'obra de la creació i de tota l'economia de la salvació, i comprendrem els camins admirables pels quals la seva Providència haurà conduït totes les coses cap al seu últim fi. El judici final –conclou el Catecisme de l'Església catòlica– revelarà que la justícia de Déu triomfa de totes les injustícies comeses per les seves criatures i que el seu amor és més fort que la mort»<sup>13</sup>.

Naturalment, ningú no sap quan ni com vindrà aquest últim esdeveniment de la història, ni la renovació del món material que l'acompanyarà: és una cosa que Déu té reservat en la Providència. A nosaltres ens correspon vetllar, perquè –com moltes vegades anuncià el Senyor– *no sabeu el dia ni l'hora*<sup>14</sup>.

En una de les catequesis sobre el credo, el papa Francesc exhorta que la meditació del judici **mai no ens faci por, sinó que més aviat ens impulsi a viure millor el present. Déu ens ofereix amb misericòrdia i paciència aquest temps perquè aprenguem cada dia a reconèixer-lo en els pobres i**

---

<sup>9</sup> Catecisme de l'Església catòlica, n.991.

<sup>10</sup> Ibid., n. 996.

<sup>11</sup> Símbol Quicumque, 38-39.

<sup>12</sup> Sant Josepmaria, *Notes d'una meditació*, 13-XII-1948.

<sup>13</sup> Catecisme de l'Església catòlica, n. 1040.

<sup>14</sup> Mt 25, 13.

**en els menuts; perquè ens emprem en el bé i siguem vigilants en l'oració i en l'amor** <sup>15</sup>. La meditació de les veritats eternes es fa més sobrenatural en nosaltres pel sant temor de Déu, do de l'Esperit Sant que ens impulsa –com comentava sant Josepmaria– a avorrir el pecat en totes les seves formes, ja que és l'única cosa que pot allunyar-nos dels plans misericordiosos del nostre Pare Déu.

Filles i fills meus, considerem a fons aquestes veritats últimes. Augmentarà així la nostra esperança, ens omplirem d'optimisme davant les dificultats, ens aixecarem una i altra vegada de les nostres petites o no tan petites caigudes –Déu no ens nega la gràcia–, davant el pensament de la benaurança eterna que Jesucrist ens ha promès, si li som fidels. «Aquesta vida perfecta amb la Santíssima Trinitat, aquesta comunió de vida i d'amor amb ella, amb la Mare de Déu, els àngels i tots els benaurats és el que anomenem "cel". El cel és el fi últim i la realització de les aspiracions més profundes de l'home, l'estat de felicitat suprem i definitiu» <sup>16</sup>.

***El cel: «ni ull ha vist, ni orella ha escoltat, ni a cap home han passat pel pensament les coses que Déu té preparades a aquells que l'estimen».***

***¿No t'empenyen a lluitar aquestes revelacions de l'apòstol?*** <sup>17</sup>.

Goso afegir: penses amb freqüència en el cel? Ets persona plena d'esperança, ja que el Senyor t'estima amb la seva infinitud? Elevem el cor a la Santíssima Trinitat, que no deixa ni deixarà mai d'acompanyar-nos.

Vau rebre la notícia que el 18 d'octubre el Sant Pare em va concedir una audiència. Que bé que s'està amb el papa! Va manifestar l'afecte i l'agraïment a la prelatura per la tasca apostòlica que realitza arreu del món. Un motiu més, filles i fills meus, perquè no afluiem en l'oració per la seva persona, les intencions, els col·laboradors. Fa pocs dies llegíem en una de les lectures de la missa com Aaron i Hur van sostenir els braços de Moisès des del matí fins a la nit, perquè el guia d'Israel pogués intercedir sense cansament pel poble <sup>18</sup>. És tasca nostra i de tots els cristians sostenir el Pontífex Romà, amb la pregària i amb les mortificacions, en el compliment de la missió que Jesucrist li ha encomanat a l'Església.

El proper dia 22 es compleix un nou aniversari de quan sant Josepmaria, durant la travessa dels Pirineus el 1937, va trobar la rosa de Rialb. Va passar l'endemà de la festa de la Presentació de la Mare de Déu, i el nostre Pare va interpretar aquella troballa com un senyal que el Cel volia que continués el seu camí, per seguir desenvolupant lliurement el seu ministeri sacerdotal en llocs on es respectava la llibertat religiosa: una altra invitació de la Mare de Déu a què la tractem més.

Seguiu pregant per les meves intencions. En aquests dies, encomaneu especialment els germans vostres que el dia 9 rebran el diaconat. Preparem-nos per a la solemnitat de Crist Rei amb l'esperança i l'optimisme que la meditació de les veritats eternes fa créixer en els nostres cors. I donem gràcies a Nostre Senyor pel nou aniversari de l'erecció pontifícia de la prelatura de l'Opus Dei, el proper dia 28.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de novembre de 2013

---

<sup>15</sup> Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 24 -IV-2013.

<sup>16</sup> *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1024.

<sup>17</sup> Sant Josepmaria, *Camí*, n. 751.

<sup>18</sup> Cf Ex 17, 10-13.